CHƯƠNG 2314

Sấm Vĩ Nữ Đế

"Hề... mày cũng cứng đầu ra phết đấy nhỉ!"

"Còn hơn sáu mươi nguyên nữa mới đến Vấn Đỉnh Đại Tỷ, dù sao cũng sẽ để lại cho mày một viên!"

"Yên tâm yên tâm, lão đệ, cứ đặt một trăm hai mươi phần tâm vào đây!"

"Tuyệt đối sẽ không để mày phải chờ đến Vấn Đỉnh Đại Tỷ đâu!"

Tên Từ Trường Sinh kia vỗ ngực cam đoan.

"Tốt, ta đợi tin mày!" Hạ Nhân phất tay áo, lập tức rời đi!

Lần này Hạ Nhân không quay lại Ngộ Đạo Quảng Trường, mà ra khỏi Thánh Đan Thành, bay thẳng vào sâu trong dãy núi hoang vắng bên ngoài, tìm kiếm một hang động trong vùng núi thẳm vực sâu hầu như không có bóng người, rồi dùng trận pháp che giấu từng lớp từng lớp, bắt đầu bế quan trong hang động đó!

Việc đầu tiên khi bế quan là vào không gian Hồng Mông Thiên Châu, đưa Vũ Tư sang chỗ khác.

Đem cô ấy ra khỏi Hồng Mông Thiên Châu, đặt vào trong hang động.

Xét cho cùng, năm xưa Trịnh Đại Xa từng nói, cái huyết sắc ấn ký trên đỉnh đầu Vũ Tư là loại chỉ có thể kích phát thông qua khí tức, không thể lưu giữ lâu dài.

Vài nghìn năm hoặc vài vạn năm là sẽ tiêu tan.

Khi Hạ Nhân đưa Vũ Tư ra khỏi Hồng Mông không gian, hắn thấy ấn ký trên đỉnh đầu Vũ Tư không còn hiển hiện nữa.

Chuyện chém giết Bồ Trường Sinh, coi như tạm thời qua đi rồi.

"Công tử... tôi không sao chứ?" Vũ Tư ngước đầu hỏi Hạ Nhân.

Hạ Nhân mỉm cười: "Không sao rồi... Vũ Tư à... ta có chút việc, nàng ra ngoài hộ pháp cho ta trước!"

"Nếu có tình huống bất thường, kịp thời báo cho ta biết!"

Hạ Nhân đẩy Vũ Tư ra ngoài trận pháp, rồi bản thân một niệm chui vào trong Hồng Mông Thiên Châu.

Chính giữa thiên châu trong hư không, Trịnh Đại Xa ngồi xếp bằng ở đó, nhắm mắt lại, tựa như một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo không tỳ vết.

"Công tử!" Tác phẩm nghệ thuật đó bỗng mở mắt ra, vẻ đẹp tĩnh lặng bỗng sống động, trong khoảnh khắc đó, toàn bộ hư không Hồng Mông thêm phần sắc màu.

"Hm!" Hạ Nhân gật đầu, lại hít một hơi thở dài: "Mấy năm không gặp rồi!"

"Bây giờ, nàng vẫn chưa thể ra ngoài sao?"

"Không được!" Trịnh Đại Xa lắc đầu, "Không gian không chết, ta một khi ra ngoài, hắn liền có thể trong thoáng chốc cảm nhận được vị trí của ta!"

"Hắn không chết cũng được, còn có một cách, đó là gieo Tế Đạo Âm Dương Thiền, ăn mòn hết vận khí trên đại đạo không gian của hắn!"

Gieo Tế Đạo Âm Dương Thiền là việc tất nhiên phải làm, nhưng không phải lúc này.

Hiện tại lão tử chưa có năng lực tự bảo vệ bản thân, cái tên điên khùng không gian kia bị ăn mòn đại đạo, lỡ nghi ngờ đến đầu lão tử, lão tử chẳng phải tiêu rồi sao?

"Thôi vậy, đã vậy ngươi ở đây cũng khá cô quạnh, bản công tử ở lại bầu bạn với ngươi vậy!"

Trịnh Đại Xa lắc đầu: "Thiếp đã quen rồi, không cô quạnh đâu!"

Hạ Nhân nghiêm mặt lại: "Nói bậy... ta nhìn thấy hết rồi, ngươi rõ ràng là cô quạnh!"

Hạ Nhân nằm trong hư không Hồng Mông Thiên Châu, hỏi Trịnh Đại Xa: "Đại Xa à..."

"Nếu có một ngày, ngươi bước vào Thần Đế cảnh, trở thành Không Gian Thần Đế phụ thần!"

"Ngươi cũng sẽ thoát khỏi xiềng xích chủ bộc giữa hai chúng ta!"

"Đến lúc đó, ngươi sẽ không quay đầu lại giết ta chứ?"

Hạ Nhân nói nửa đùa nửa thật một câu với Trịnh Đại Xa.

Trịnh Đại Xa mỉm cười: "Sẽ không đâu công tử, thiếp suốt đời sẽ không đối phó với ngài!"

Hạ Nhân lắc đầu: "Khó nói lắm!"

Bây giờ không đối phó ta, là vì quy tắc chủ bộc ràng buộc, về sau thì khó nói lắm!

"Thôi vậy... chuyện về sau, về sau hẵng nói!"

Hạ Nhân vẫy tay, một niệm bước ra khỏi Hồng Mông Thiên Châu.

Đây cũng là một trong những lý do khiến hắn muốn gieo Tế Đạo Âm Dương Thiền cho Không Gian Thần Đế sớm như vậy.

Gieo sớm quá, về sau không gian nhất đạo băng hoại, Trịnh Đại Xa rất có thể thật sự bước vào Thần Đế cảnh.

Đến lúc đó xiềng xích không còn, lão tử tu vi cũng chưa lên được, mày đoán thử xem Trịnh Đại Xa có hận ta không?

"Công tử, tiếp theo ngài bế quan ở đây ạ?" Vũ Tư hỏi Hạ Nhân.

Hạ Nhân lắc đầu: "Hm... ta chuẩn bị bế quan ở đây một thời gian!"

"Cái đó... Hồng Lộc đang ở Vấn Đỉnh Quảng Trường kia ngộ đạo, nhưng ta đoán cô ấy sớm chán rồi!"

"Nàng đi tìm cô ấy, bảo cô ấy cũng qua đây!"

Một ngày sau, Vũ Tư liền đưa Hồng Lộc trở về.

Hạ Nhân đưa Hồng Lộc vào Hồng Mông Thiên Châu của mình, cô cháu hai người đã lâu không gặp nhau, để họ gặp nhau cũng tốt.

Hạ Nhân vừa tu hành, vừa chờ đợi tin tức từ Từ Trường Sinh.

Một cái chớp mắt, sáu mươi sáu nguyên thời gian trôi qua.

"Hù..." Hắn thở ra một hơi dài, sắc mặt hơi tối, tâm trạng cũng không tốt lắm.

Một mặt, suốt sáu mươi sáu nguyên thời gian này hắn không nhận được tin tức gì từ Từ Trường Sinh!

Mặt khác, sáu mươi sáu nguyên khổ tu, cộng thêm hơn hai trăm nguyên trước đó, gần ba trăm nguyên rồi, Hạ Nhân vẫn chưa đột phá.

Không những không đột phá, giờ hắn càng lĩnh ngộ đạo pháp không gian, lại càng cảm thấy bản thân còn rất xa mới đột phá được.

"Đi thôi!" Hạ Nhân bước ra khỏi động phủ, lần lượt tháo dỡ các trận pháp bên ngoài, nói: "Trước về Thánh Đan Thành đã!"

Bởi vì Hạ Nhân chỉ cần có được đan dược, liền có thể nâng tu vi của Trịnh Hồng Lộc lên Thần Hoàng cảnh.

Lên đến Thần Hoàng cảnh rồi, chỉ cần Thần Đế không ra tay, lão tử sẽ an toàn.

Dù có gặp lại Thần Hoàng cấp bậc như Trịnh Đại Xa, cũng có vốn liếng mà chạy.

Lại càng không sợ cái dòng họ Bồ gì nữa.

Thứ nữa, nếu Từ Trường Sinh không chịu cho cực phẩm thần đan, Hạ Nhân phải tính đến chuyện tham gia Vấn Đỉnh Đại Tỷ lần này rồi.

Thu hai người vào Hồng Mông Thiên Châu, Hạ Nhân quay về Thánh Đan Thành!

Hắn chưa đi đến chỗ ở của Đan Hoàng, đã bị dòng người ồn ào trên đường phố thu hút mất rồi.

Vô số người chen nhau, tranh giành nhau, cãi vã ầm ĩ, hò hét inh ỏi trên một quảng trường nào đó, đông đúc nghìn nghịt, vai kề vai chân chạm chân.

Toàn bộ quang cảnh trên quảng trường đó liền thu vào tầm mắt hắn.

Phía sau quảng trường trên cao đài, ngồi một người phụ nữ mặc y phục huyền màu đen trắng hai sắc.

Người phụ nữ thân hình cao ráo, da dẻ trắng ngần, dung mạo mỹ lệ.

Thế nhưng, người phụ nữ này lại tỏa ra một thứ hào quang thần tính không thể xúc phạm, khiến cô trở nên cao vời vợi không thể với tới.

Nhìn thấy người phụ nữ này, Hạ Nhân cảm giác như nhìn thấy vị Bạch Tượng Sư Tôn năm xưa vậy.

Mấy người lần lượt bước lên phía trước, để người phụ nữ xem những thứ tương ứng cho họ.

Có người viết chữ, có người xem tay, có người thì xem tướng mặt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hạ Nhân cuối cùng hiểu ra đây là làm cái gì.

Trong ba nghìn đại đạo của thần giới, có sấm vĩ nhất đạo.

Thần Đế của sấm vĩ nhất đạo này, có thể tiên tri tương lai, giúp người xem chuyện sinh tử.

Hạ Nhân chẳng có hứng thú gì.

Chuyện này hắn khi còn ở tiên giới đã từng gặp qua rồi, Trường Sinh Thần Đế của Trường Sinh Thiên phương Tây, chính là nhờ trò này mà lừa gạt ở tiên giới, khiến Hạ Nhân kết với hắn một đoạn nhân quả.

Hạ Nhân thẳng thừng bỏ qua, rồi đến Thần Hoàng Cung.

Nói qua tình hình với tên gác cổng.

Tên gác cổng lại đáp: "Xin lỗi... Từ công tử của chúng ta, hôm nay không có trong cung!"

"Không có trong cung?" Hạ Nhân cau mày: "Vậy hắn ở đâu?"

Tên gác cổng nói: "Hôm nay Sấm Vĩ Thần Đế đến, đang ở Ngũ Nguyệt Quảng Trường kia giúp chúng sinh đoán định tương lai sinh tử, công tử của chúng ta đã đến đó rồi!"

"Nếu ngài muốn tìm hắn, cứ đến đó mà tìm!"

"Thôi được!" Hạ Nhân gật đầu: Vẫn phải quay lại thôi!

Hắn lại đi bộ trở về cái nơi gọi là Ngũ Nguyệt Quảng Trường đó!

Dù sao cũng không sao, chỉ cần quét thần niệm qua, nhất định sẽ tìm được tên Từ Trường Sinh đó.

CHƯƠNG 2315

Khảm Tự

Thần niệm của Hạ Nhân lúc này rất mạnh mẽ, tuy không thể bao phủ toàn bộ Thánh Đan Thành, nhưng bao phủ được một nửa thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Huống chi chỉ là một quảng trường Ngũ Nguyệt bé nhỏ.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy Từ Trường Sinh.

Từ Trường Sinh đứng ở phía đầu hàng, trước mặt y chỉ còn lại vài người nữa.

Lúc này tìm đến Từ Trường Sinh, người ta lại tưởng ta chen hàng mất thôi!

Nhưng nếu không tìm thì tên này xem xong sẽ bay thẳng đi mất, biết làm thế nào?

Phải biết rằng, những đệ tử đan hoàng như vậy đều là môn hạ của Thần Đế, họ đều có quyền tự do phi hành trong thành.

Hạ Nhân suy nghĩ một chút, liền dùng hư không tật động, chớp mắt dịch chuyển tới bên cạnh Từ Trường Sinh.

"Ôi cha..." Hạ Nhân đột ngột xuất hiện, khiến Từ Trường Sinh giật mình một cái.

Khi nhận ra là Hạ Nhân, sắc mặt y lập tức tối sầm lại: "Khặc khặc khặc... Trường Sinh đạo hữu..."

"Ta sẽ cho ngươi một lời giải thích!"

Hạ Nhân nói: "Không cần giải thích, khi xưa ngươi nhận đồ của ta, nhận rất gọn gàng, vậy mà bây giờ đến lúc trả đồ lại thoái thác đủ kiểu, đã qua hơn sáu mươi nguyên thời gian rồi!"

"Dù sao cũng phải cho ta một lời giao đại chứ?"

"Thần đan cực phẩm, rốt cuộc ngươi có hay không?"

"Không có!" Từ Trường Sinh lắc đầu: "Trường Sinh đạo, thật sự xin lỗi lắm..."

"Sư tôn gần đây bế quan, không luyện đan, vì vậy mà... mà chưa luyện ra được cực phẩm..."

"Được!" Hạ Nhân nói: "Nếu thật sự như vậy, ta có thể thông cảm!"

Từ Trường Sinh lập tức mừng rỡ: "Tôi đã nói mà... Trường Sinh đạo hữu nhất định có thể hiểu nỗi khó khăn của tôi, huynh yên tâm, tôi nhất định sẽ trong thời gian sớm nhất đưa thần đan cho huynh!"

"Đừng vội!" Hạ Nhân nói: "Ta chưa nói xong!"

"Ý ta là, nếu đúng như ngươi nói, ngươi không lừa ta, thì ta có thể thông cảm!"

"Nhưng ngươi phải thề rằng những gì ngươi vừa nói là sự thật!"

Sắc mặt Từ Trường Sinh tối sầm ngay tức thì, biểu cảm của y cũng từ ôn hòa vừa rồi chuyển thành hung ác trong nháy mắt: "Cái gì?"

"Ngươi dám ép một đệ tử của Thần Đế phát thề?"

"Được lắm... ngươi thật to gan!"

"Hừ..." Đúng lúc này, phía sau Từ Trường Sinh, một nữ tử mặc đạo bào màu hồng cũng lạnh lùng khịt mũi một tiếng: "Gan thật không nhỏ, nợ ngươi thần đan thì đã sao? Có ai nói không trả đâu, khu khu một viên đan dược thất phẩm, cũng đáng để đệ tử Thần Đế chúng ta phát thề?"

"Ngươi này, chắc não ngấm nước rồi hả?"

"Đúng vậy... cũng chẳng buồn tự soi gương xem mình là thứ gì, ngươi là củ hành mấy củ?"

"Nói chuyện với ngươi nhẹ nhàng, là cho ngươi mặt mũi đó, đừng được voi đòi tiên!"

Xung quanh Từ Trường Sinh, những người xếp hàng lần lượt bước ra phụ hoạ cho y.

Nhìn là biết ngay, những người này đều là đồng môn của Từ Trường Sinh.

Người nữ mặc đạo bào hồng vừa mở miệng chửi Hạ Nhân một trận thậm tệ, dường như vẫn chưa hả giận, liền lớn tiếng la lên: "Có người chen hàng ở đây... có người chen hàng..."

Nàng vừa hét lên, lập tức vô số ánh mắt đổ dồn về, ngày càng nhiều người bắt đầu chỉ trỏ chửi bới.

Trên mặt người nữ còn lộ ra một thoáng đắc ý.

Từ Trường Sinh mỉm cười, không nói một lời.

"Được rồi..." Hạ Nhân nói với Từ Trường Sinh, "Ngươi sẽ phải trả giá cho lựa chọn hôm nay!"

"Trả giá?" Từ Trường Sinh chưa kịp lên tiếng, người nữ mặc đạo bào hồng đã xen vào ngay, nói: "Sao nào, một tên rác rưởi Thần Tôn cảnh tầng tám, dám huyênh hoang trước mặt đệ tử hoàng cung chúng ta, còn nói gì trả giá?"

"Đồ chó, mau đi tự soi gương đi!"

Trên mặt Hạ Nhân không có vẻ gì giận dữ, hắn nhìn người nữ đó một cách thản nhiên, hỏi: "Dám hỏi tiên tử quý danh?"

Người nữ nói: "Ồ... sao vậy?"

"Nhưng không sao, bản cung hành bất đổi tên, tọa bất cải họ, ta tên là Chương Duy Duy..."

"Ngươi có phải đang nghĩ rằng ta rồi một ngày nào đó cũng sẽ hối hận chứ?"

"Hề hề hề... ta chờ cái ngày ngươi khiến ta hối hận đó nhé!"

Hạ Nhân nói: "Thần giới rộng lớn, mọi chuyện đều có thể xảy ra!"

Nói xong, hắn khoanh tay chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, không xa phía trước, vị Thần Đế đang giúp mọi người kham dư tương lai bỗng lên tiếng: "Đã đến rồi... vội vội vàng vàng đi đâu thế?"

"Tiểu huynh... lại đây, ta xem cho ngươi một cái!"

Hạ Nhân nghĩ rằng vị nữ đế không phải đang gọi mình, bèn không để ý, tiếp tục bước đi.

"Này này này..." Nữ đế phẩy tay, một luồng lực lượng hùng hậu trong chớp mắt bao phủ thân thể Hạ Nhân, rồi mạnh tay kéo, Hạ Nhân bị kéo thẳng ra trước mặt bà ta.

Hạ Nhân lúc này mới phản ứng lại, hóa ra vừa rồi nữ đế nói lại chính là đang gọi mình.

"Chuyện gì vậy, bản đế gọi ngươi mà ngươi còn chạy nhanh hơn thế à?" Người nữ nhìn chằm chằm vào Hạ Nhân hỏi một câu.

Hạ Nhân gãi đầu, cười khổ: "Cái này... vãn bối không biết bệ hạ đang gọi vãn bối, mà... vãn bối vừa rồi không phải chen hàng, chỉ là... đến đòi nợ thôi..."

"Bản đế không điếc, vừa rồi các ngươi nói chuyện ta đều nghe hết rồi!"

"Nếu ta không gọi ngươi, có phải ngươi đã bỏ đi rồi?"

Hạ Nhân nói: "Vãn bối định đi ra phía sau xếp hàng!"

"Chưa chắc đâu!" Nữ đế nói: "Vừa rồi ngươi đứng đây xoay một vòng rồi quay người bỏ đi, bản đế không tin ngươi đi xếp hàng?"

"Thôi rồi... đã đến trước mặt bản đế, vậy là có duyên, ta xem tướng mặt cho ngươi xem sao?"

Trước đây Trường Sinh Thần Đế đã từng xem tướng mặt cho hắn, nói một mớ nhảm nhí, rồi đưa cho hắn một khúc gỗ Vạn Liễu Phọc Quỷ, nhưng về sau hắn mới biết tất cả đều là sắp đặt, cái bóng đen ấy ám ảnh Hạ Nhân cực kỳ nặng nề.

Vì vậy đối với loại sấm vĩ này, hắn hiện tại cực kỳ phản cảm.

Nhưng bây giờ đã bị người ta kéo tới rồi, không xem cũng không được.

Không cho Thần Đế mặt mũi, ngươi muốn chết à.

"Đa tạ Thần Đế bệ hạ... phiền ngài rồi..." Hạ Nhân hít một hơi thật sâu, ngồi xuống trước mặt Thần Đế.

Phía sau, vô số người bàn tán xôn xao.

Thần Đế nhìn Hạ Nhân một lúc, rồi lắc đầu, nói: "Mơ hồ bất định, xem ra cái ngươi này cũng không phải ngươi thật..."

"Như vậy bản đế cũng không xem được rồi!"

Hạ Nhân lại chìa tay ra, chìa cả hai tay trái và phải.

"Xem không ra, xem không ra..." Thần Đế lắc đầu: "Mơ hồ bất định, xem ra cũng là đồ giả!"

"Thôi thì, đã xem không thủng, vậy thử trắc tự vậy!"

"Ngươi viết một chữ ở đây, ta xem thử!"

Thần Đế chỉ vào cái sa bàn phía dưới.

Bên cạnh sa bàn còn có một cành thần mộc to bằng ngón tay.

Hạ Nhân cầm lấy cành thần mộc, nghĩ một lúc, rồi viết xuống một chữ: Tắc!

Dĩ nhiên, chữ này Hạ Nhân viết tuỳ tiện thôi.

"Tốt..." Người nữ phẩy tay, chữ Tắc đó liền bị bà ta tách thành hai nửa, treo lơ lửng trong hư không trước mặt Hạ Nhân: "Nam tả nữ hữu... hề hề hề... hề hề hề..."

"Bản đế biết ngươi là ai rồi."

"Hóa ra là ngươi... không trách... không trách ngươi vừa đến gần, bản đế đã có cảm ứng trong lòng!"

Lời này vừa nói ra, xung quanh lại dấy lên một làn sóng xôn xao.

"Tiểu huynh, có hứng thú bái vào môn hạ của bản đế không, ta cả đời này chưa nhận qua thân truyền đệ tử... nếu ngươi bái vào môn đình của ta, ta sẽ đối đãi ngươi theo chuẩn thân truyền!"

Đôi mắt đẹp của Sấm Vĩ Nữ Đế nhìn chằm chằm vào Hạ Nhân.

Hạ Nhân lắc đầu, nói: "Đa tạ nữ đế đại nhân, vãn bối đã có sư thừa rồi!"

"Cũng được thôi!" Người nữ nói: "Ta biết, hai chúng ta là vô duyên, cưỡng cầu không được!"

"Hề hề hề... vẫn hãy để bản cung giúp ngươi khảm tự đi!"

CHƯƠNG 2316

Cái Dao Này, Đứt Duyên Phận

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hạ Nhân cũng chuyên tâm lên.

Đốc Duyên Thần Đế dù sao cũng là một vị Thần Đế, tu luyện Đốc Duyên chi đạo tới cùng cực, cô ta có thể qua Đốc Duyên chi thuật tiên tri một số tương lai cũng không lạ.

Tất nhiên, Đốc Duyên Thần Đế cũng không phải là nhàn rỗi chạy sang để giúp vô số chúng sinh xem tướng.

Mục đích cuối cùng của cô ta, chắc chắn là vì lợi ích bản thân, chẳng hạn như trong quá trình giúp mọi người xem tướng, nâng cao hiểu biết của bản thân về đạo pháp và những thứ tương tự.

Có lẽ như vậy, có lẽ không phải như vậy, nhưng đại loại cũng tương tự.

"Nam trái nữ phải!" Đốc Duyên Thần Đế nhìn chằm chằm vào chữ đã được tách ra, nói: "Cậu xem nè, bên trái này là một chữ Bạc, một mặt, đại diện cậu tài phú phong ưu!"

"Tất nhiên, chúng ta tu sĩ Thần Giới mà, cái gọi là tài phú này, có lẽ chỉ những vật quý hiếm thiên địa nhiều trên người cậu, thần khí cũng không thể khinh thường!"

Hạ Nhân cong tay chào: "Tiền bối chế giễu rồi, hậu bối quả thực rất nghèo đây!"

Đốc Duyên Thần Đế nói: "Cậu này là không tin ta sao?"

"Ít nhất thì... cậu cũng không thiếu tài nguyên tu luyện, cũng không thiếu khí vận!"

Hạ Nhân nói: "Hậu bối thực ra rất thiếu tài nguyên tu luyện, Ngài vừa rồi cũng nghe rồi, để đổi lấy một viên đan dược cực phẩm, hậu bối đã cho người khác toàn bộ điển tích luyện đan Thiên cấp của mình, tiếc thay người kia lời không đúng sự thực!"

"Hehe... Đốc Duyên Thần Đế nghe Hạ Nhân nói vậy, cười ha ha, rồi nói: "Viên đan dược đó quả thật là để tự mình sử dụng sao?"

"Được rồi... chúng ta tiếp tục nào!"

"Bên phải chữ này, là một cái dao... đại diện, đạo lữu của cậu sẽ gặp phải họa máu!"

Tim Hạ Nhân một lúc rơi xuống: Không thể nào!

"Cái này..." Anh hơi mất bình tĩnh!

"Không không không..." Đốc Duyên Thần Đế lắc lắc đầu: "Vừa rồi ta tự cho mình quá thông minh... phi dã phi dã... mệnh là thay đổi theo thời gian..."

"Cái dao này, không phải là đạo lữu của cậu gặp họa máu!"

"Mà là, đạo lữu của cậu trong không lâu nữa, sẽ đến với cậu cầm dao chỉ hướng!"

"Cũng như chưa hoàn toàn đúng..."

Nữ Đế một mặt nghiêm túc, cô ta đột nhiên nhắm mắt lại, ngón tay liên tục bấm tính toán.

Trong hư không, đột nhiên mây đen tập hợp, sét lóe sáng!

Hạ Nhân không phải bị chấn động bởi khung cảnh trong hư không, mà bị sợ hãi bởi lời vừa nói của Thần Đế: Cầm dao chỉ hướng?

Dù là Kiều Huệ Châu hay Ôn Bất Vãn, hay còn có Đại Luân Minh Vương, Tô Chân Chân và Thái Chân, làm sao họ có thể đến với ta cầm dao chỉ hướng?

Ta không có đối không với họ những người này mà.

Đột nhiên, trong tâm trí Hạ Nhân lóe lên một tia sét.

Nói có thể thành thù với ta, cũng chỉ có cái nữ nhân này thôi.

"Ah... pho..." Đúng lúc này, nữ Đế cầm tay bấm tính đột nhiên phun ra một miếng máu.

"Tiền bối!" Hạ Nhân vội vàng tiến lên.

Nữ Đế lắc lắc đầu, nói: "Vô ảnh hưởng, vô ảnh hưởng..."

Khoảnh khắc tiếp theo, mây đen và sét chớp trong hư không đều biến mất hết.

Bầu trời trở lại trạng thái quang đãng.

Nữ Đế hít sâu một hơi thở, hơi mệt mỏi nói: "Ta vừa rồi nói sai... sau khi ta bấm tính một lượt, đạo lữu của cậu trong không lâu nữa, sẽ trở thành Phụ Thần!"

"Cái dao này, không có ý nghĩa cô ta sẽ và cậu cầm dao chỉ hướng..."

"Cái dao này, đứt chính là duyên phận!"

"Đạo lữu của cậu thành tựu Phụ Thần sau đó, sẽ hoàn toàn đứt duyên với cậu, từ đó không còn tình nam nữ nữa!"

Nếu nữ nhân Trịnh Đại Xe này thực sự trở thành Phụ Thần, chắc chắn phải đứt duyên với ta, khi đó cũng không thể có tình nam nữ được.

"Cảm ơn tiền bối..." Hạ Nhân cong tay chào: "Hậu bối ở đây có một chút nguyên khí bản nguyên, tiền bối hãy lấy để bổ sung sức khỏe nhé, vừa rồi ta thấy Ngài như là tiêu hao khá nhiều nguyên khí!"

Người ta đã nhìn xuyên ta rồi, cũng không cần phải che giấu nữa.

Hạ Nhân trao cho Đốc Duyên Nữ Đế một chiếc hộp ngọc.

Bên trong hộp ngọc, chứa đầy Hồng Mông Tử Khí.

"Như vậy thì chính điện xin cảm ơn... cậu đi đi!"

Tiếp theo, Đốc Duyên Nữ Đế cười cười, nhìn Từ Trường Sinh nói: "Đến... đến cậu rồi!"

"Ồ ồ ồ..." Từ Trường Sinh hơi cơ khí đi lên phía trước, hỏi: "Tiền bối, hậu bối là đồ đệ chính thức của Đan Đế một thế hệ... vừa rồi cái thằng kia, đạo lữu của nó thực sự sắp trở thành Thần Đế sao?"

Vừa rồi nghe Hạ Nhân nói đạo lữu sắp trở thành Thần Đế, anh ta cũng sợ không ít.

Nhưng sau đó Đốc Duyên Nữ Đế lại nói nữ nhân này thành tựu Phụ Thần sau đó, sẽ ngay lập tức đứt duyên với Hạ Nhân, thì Từ Trường Sinh lại yên tâm rồi.

"Ừ!" Nữ Đế gật gật đầu: "Quả thực như vậy... Từ Trường Sinh phải không?"

"Cậu Thần Tôn cảnh mười hai tầng tu luyện, chắc chắn là để tu luyện một bộ Thần Vương pháp tướng tốt, nên mới không vội vàng tiến cấp Thần Vương cảnh phải không?"

Không chờ Từ Trường Sinh nói chuyện, Nữ Đế tiếp tục nói: "Vì đã tu tới cấp độ này, lại làm sao không biết Thiên Địa có nhân quả!"

"Nếu nhân quả tích tụ quá nhiều, bộ pháp tướng hoàn hảo của cậu này, cũng sẽ không hoàn hảo được!"

Cô không phê bình trực tiếp Từ Trường Sinh, chỉ là gián tiếp nhắc nhở một chút.

Từ Trường Sinh cong tay chào: "Cảm ơn tiền bối, hậu bối chắc chắn sẽ ghi nhớ!"

Thần Đế nói: "Cậu có thể nhớ thì tốt nhất!"

"Xin hỏi Thần Đế bệ hạ!" Từ Trường Sinh hỏi: "Hậu bối là hai mươi chín Thần Huyệt, đời này có thể vấn tỉnh Thần Đế cảnh界 không?"

Vẻ mặt Từ Trường Sinh khá xấu hổ.

Nếu là ba mươi, thì cơ bản là chỉ cần không sụp đổ, thì có thể tu tới Thần Đế cảnh.

Tất nhiên, tiền đề là có đủ kiên nhẫn chờ đợi, chờ một vị Phụ Thần sụp đổ, mới đến lượt người khác tiến cấp Thần Đế.

Nhưng hai mươi chín Thần Huyệt, cơ bản là không thể tu tới Thần Đế.

Có số người có cơ duyên lật thiên địa, cũng có thể dựa vào cơ duyên lật thiên địa mà tiến thêm một bước.

"Chính điện bấm tính một chút, cậu tạm chờ." Thần Đế ngón tay lật động, bấm tính ba hơi thở, rồi cười cười, nói: "Các hạ đời này, không có cơ duyên tiến cấp Phụ Thần cảnh."

"Ối..." Từ Trường Sinh thở dài, nói: "Cuối cùng là không có cái một tia cơ duyên đó, thấy như hậu bối chỉ có thể dừng lại ở Thần Hoàng cảnh rồi!"

Câu nói vừa rồi, Từ Trường Sinh mặt mũi toàn là buồn bã.

Kết quả nữ Đế lại tiếp tục lắc đầu: "Thần Hoàng cảnh, cũng không có!"

"Làm sao có thể?" Từ Trường Sinh mặt sắc thay đổi, toàn mặt sợ hãi.

"Ta cũng là hai mươi chín Thần Huyệt, làm sao có thể không có Thần Hoàng cảnh?"

"Ta không thể chỉ tu tới Thần Vương mà thôi!"

Nữ Đế nói: "Từ Trường Sinh, cậu này... mệnh cách... khá đặc biệt, còn có biến số!"

Từ Trường Sinh lại hỏi: "Tiền bối, ta còn muốn hỏi một câu hỏi!"

"Sắp tới đại so tài chính là sắp khai mở, ta có thể đạt được Địa Bảng Qu魁首 không?"

Nữ Đế lắc lắc đầu: "Không thể!"

Từ Trường Sinh mặt sắc kim loại xanh, nhưng anh ta không rời đi ngay.

Vì tiếp theo, sẽ phải suy diễn tương lai của chính mình sư muội.

"Chương sư muội... đến cậu rồi..."

"Ồ ồ ồ..." Chương Duy Duy một vẻ mặt rụt rè, cô ta đi tới trước Nữ Đế, hỏi: "Hậu bối là đệ tử Đan Hoàng Cung, cũng là đệ tử của Đan Đế một thế hệ... xin Nữ Đế bệ hạ giúp hậu bối xem tướng tương lai!"

Nói xong, Chương Duy Duy mặt mũi hiện ra một nụ cười kính cẩn, đứng im như tờ.

Nữ Đế nhìn chằm chằm vào cô ba hơi thở, nói: "Rất tốt, rất tốt, rất tốt..."

Chương Duy Duy hỏi: "Rất tốt là gì ý, tiền bối, ta cuối cùng có thể tu tới cảnh giới nào?"

Đốc Duyên Nữ Đế伸 out ra tay, so tài một cái cử chỉ, cái cử chỉ đó trong Thần Giới đại diện một con số: Bảy.

"Bảy?" Chương Duy Duy lớn tiếng vui mừng, nói: "Cũng là nói, ta có cơ hội vào Thần Hoàng cảnh?"

"Cảm ơn tiền bối, cảm ơn tiền bối..."